

N:o 19.

Af herr **D. Persson** i Tällberg, om *ändring af § 19 i lagen för Sveriges riksbank.*

Sista stycket af § 19 i lag för Sveriges riksbank har följande lydelse: »Äfven gods under försegling må kunna i riksbanken till förvar mottagas, enligt reglementets närmare föreskrifter».

På grund af detta stadgande mottager riksbanken årligen i förvar förseglade paket och lådor, s. k. slutna deposita, utan att bankofullmäktige kunna hafva en aning om, hvad dylika förseglade paket och lådor innehålla.

I anledning häraf yttrade Riksdagens revisorer den 30 november år 1900 i § 25 af sin afgifna berättelse angående riksbanken följande: »Emottagande till förvar i riksbanken af paket och annat försegladt gods grundar sig på bestämmelser från bankens äldsta tid, enär jemlikt Rikets Ständers beslut och förordning om Banquen i Stockholm af den 22 september 1668 det skulle tillhöra Bancoverket bland annat att, till säkert förvar mot vådliga händelser och tillgrepp, under försegling emottaga och vårda såväl kontanta penningar som annan flyttbar egendom. I enlighet härmed torde ock banken hafva varit i viss mån förpligtad att taga dylika deposita i sitt förvar. Den nya lagen för Sveriges riksbank af den 12 maj 1897 innefattar dock i förevarande fråga endast bestämmelse derom, att »gods under försegling *må kunna* i riksbanken till förvar emottagas», och såsom § 20 mom. 4 i gällande bankoreglemente är affattad, lærer Riksdagen hafva öfverlåtit åt fullmäktige att i detta fall besluta.

De svårigheter, som i forna tider utan tvifvel mötte i fråga om förvarande på ett betryggande sätt af löseegendom, torde ej vidare förefinnas, och den inkomst, som riksbanken på senare tiden haft å denna gren af sin verksamhet, är ock skäligen obetydlig, uppgående för hela år 1899 ej

till mer än 871 kronor 35 öre. Under sådana förhållanden och då det vill synas revisorerne synnerligen olämpligt, att riksbanken, utan någon kännedom om innehållet, till förvar i sina hvalf emottager tillslutna paket och lärar, hafva revisorerne velat uttala som sin åsigt, att riksbanken borde helt och hållet upphöra med ifrågavarande art af depositionsrörelse, samt hemställa i anledning häraf om vidtagande af erforderliga åtgärder till upphäfvande af de bestämmelser i gällande bankoreglemente och banklagen, på grund af hvilka omförmälda slags deposita kunna i riksbanken emottagas.»

Öfver denna revisorerne framställning yttrade bankoutskottet i sitt memorial n:o 3 vid sistlidne års riksdag följande:

»Ehuru utskottet delar den af revisorerne uttalade uppfattningen, att ifrågavarande art af riksbankens rörelse borde upphöra, anser utskottet likväl, på grund af hvad i ärendet förekommit och då någon motion ej föreligger om ändring i lagen för Sveriges riksbank uti nu ifrågavarande hänseende, någon hemställan i ärendet från utskottets sida icke för närvarande kunna ifrågakomma.»

Riksdagens år 1901 församlade revisorer hafva också i § 27 uti sin öfver riksbanken afgifna berättelse förklarar sig vilja instämma uti det af revisorerne år 1900 härutinnan gjorda uttalande.

Då sålunda både Riksdagens revisorer och bankoutskottet synas vara eniga derom, att omförmälda art af riksbankens rörelse bör upphöra och något giltigt skäl för sådan rörelses bibehållande numera knappast torde förefinnas, anser jag tiden vara inne, att i såväl bankoreglementet som lagen för Sveriges riksbank de stadganden uteslutas, som medgifva sådan rörelse.

På grund af hvad jag sålunda anført, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen för sin del måtte besluta, att sista stycket af § 19 i lag för Sveriges riksbank den 12 maj 1897 uteslutes.

Stockholm den 22 januari 1902.

D. Persson
i Tällberg.